

ק"פ 5520/02/20 - אדים מחול נגד רם אוזן

בית משפט השלום בעכו

ק"פ 5520-02-20 אוזן נ' מח'ול
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 42

בפני	כבוד השופט וויליאם חאמד
מבקש	אדים מחול
נגד	
משיב	רם אוזן

החלטה

בקשה לחייב את המשיב בהוצאות משפט, לפי סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

המשיב הגיש כנגד המבקש קובלנה פלילית, במסגרתה ייחס לו עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק, מהומה ועלבון במקום ציבורי, לפי סעיף 194 (ב) לחוק, וניסיון תקיפה סתם, לפי סעיף 379 + 25 לחוק.

בתום שמיעת פרשות התביעה וההגנה, קבעתי כי המשיב לא הוכיח, למעלה מכל ספק סביר, כי המבקש ביצע את העבירות הנ"ל. בהתאם, המבקש זוכה מביצוע העבירות הנ"ל.

המסגרת הנורמטיבית הרלבנטית היא זו המעוגנת בהוראת סעיף 80(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, לפיה:

" משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד

להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא

לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על

מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל

לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב),

תשמ"ב - 1982 בסכום שייראה לבית המשפט, במשפט שמנהל

קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור ".

" תנאי סף " לכניסה לגדרה של ההוראה הנ"ל הינו זיכוי הנאשם בדין או ביטול כתב האישום לפי סעיף 94 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי. תנאי זה מתקיים בעניינו של המבקש כאן, שכן הוא זוכה מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

משעבר המבקש את המשוכה הנ"ל, עליו להצביע על אחת משתי העילות שבהוראה הנ"ל, כתנאי מצטבר נוסף על מנת להקים את הסמכות לזכותו בפיצוי או בהוצאות הגנה: האחת, לא היה יסוד להעמדתו לדין, והשנייה, נסיבות אחרות אשר מצדיקות חיוב המדינה בפיצוי או הוצאות הגנה.

לפי ההלכה, המבחן לבירור קיומה של העילה של העדר יסוד לאשמה, הוא מבחן הסבירות, היינו, שבית המשפט בוחן האם תובע סביר בנסיבות העניין המסוים ובהסתמך על חומר הראיות שנמסר לו ע"י הרשות החוקרת, היה מעמיד את המבקש לדין. הבחינה של סבירות ההחלטה היא לפי המצב הראייתי בשלב עובר להגשת כתב האישום ולא בשלב שלאחר בירור האשמה בבית המשפט.

עוד נקבע כי ניתן לחייב את הנתבע בהוצאות הגנה גם במקרים שבהם עפ"י הראיות שהיו בידי התביעה עובר להגשת כתב האישום היה יסוד לאשמה, אלא שהוברר, בתום פרשות התביעה וההגנה, כי אותה תשתית ראייה הייתה חסרה בשל התרשלות המדינה ועקב מחדלי חקירה, שאילו לא התקיימו, הייתה המדינה מגיעה למסקנה שאין מקום להעמדה לדין (ראה ע"פ 303/02 דרויש חמדאן נ' מ"י - פורסם בנבו).

בעניין שבפני, נקבע במסגרת הכרעת הדין כי אין לומר כי גרסת המשיב, כפי שמצאה ביטוי בכתב הקובלנה ובעדויות מטעמו, מופרכת ומשוללת יסוד, והיא אף בבחינת אפשרות סבירה, כפי שגם גרסתו של המבקש גרסתו היא (סעיף 37 להכרעת הדין). בנסיבות אלו, קם בלבי ספק סביר אשר הביא למסקנה לזכות את המבקש מביצוע העבירות הנ"ל, משלא עמד המשיב בנטל ההוכחה הנדרש. אך בנסיבות הנ"ל, אין כלל יסוד לטענה כי לא היה יסוד לאישום, עד שהדבר מחייב פסיקת הוצאות למבקש.

עוד אציין כי, המשיב נסמך, בהגישו את כתב הקובלנה, על החלטה של בית המשפט המחוזי, אשר תיארה את אשר אירע באולם הדיונים במועד הרלבנטי, וכן על אשר ראה וחווה המשיב במהלך אותו הדיון, בעוד שבית המשפט, בתום שמיעת פרשות התביעה וההגנה, מצא כי לא הוכח היסוד הנפשי אצל המבקש, הנדרש בהוראות החוק המיוחסות, וכן מצא כי התגלו סתירות של ממש בראיות מטעם המשיב. נסיבות אלו לא מלמדות של מסקנה כי לא היה יסוד לאשמה. יסוד כאמור היה, בטרם הוגשה הקובלנה, אך הנטען בזו לא הוכח למעלה מכל ספק סביר, בתום בירורה.

לא מצאתי כי התקיימו נסיבות מיוחדות אשר מצדיקות לחייב את המשיב בהוצאות. נחה דעתי כי המשיב לא גרם להימשכות ההליכים, או שניהל את ההליך ברשלנות או שפעל באופן שגרם למבקש עיוות דין.

סוף דבר, אני דוחה את הבקשה.

להמציא ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשפ"ג, 19 פברואר 2023, בהעדר
הצדדים.